

amikor sötétedni kezdett. Addigra már nem a hidegtől remegett, hanem a sebláztól. Két hétig nyomta az ágyat ez után, és ereje is igen lassan tért vissza. Amikor láza a legmagasabb volt, felült, mert csodálatos zenét hallott. Teljesen ismeretlen hangokat, mely érzelmeire mélyen hatott. Olyan szép volt ez a zene, hogy beleborzongott. Órákig hallotta félálomban. Még csak megközelítőleg sem tudta elképzelni, mi kelthette ezeket. Azt gondolta, a halál jön érte, és a mennyországba jut, mert ilyen szép csak ott lehet valami. Aztán el is felejtette ezt a hallucinációt.

- Öregszem. Ez a szédülés egyszer megöl. Meg a térdem is – mondta magának.

Linusra gondolt megint, aki már felnőtt, de ő mégis álomképeiben azt a kisgyereket látta, aki elment mellőle. Fájdalommal gondolt arra is, hogy nagyon sok évig nézett mindig, naponta többször a fennsík felé a horizontra, azt remélve, lovasok jönnek, a fia jön vissza valahogy, akárhogy. Aztán úgy járt, mint a rab vadállat, amely fel le járkál megrögzött, kényszeres mozdulatokkal ketrecében, nem is remélve, hogy a rács valaha elkerül előle. A fennsík felé nézés, mint egy rossz, értelmetlen szokás maradt meg. Nem is figyelt oda, amikor felnézett, tízezredszer, százezredszer. Amikor jött valaki, szinte ellendrukker volt.

- Úgysem ő jön, úgysem. Ezzel próbálta előhívni azt, hogy hátha mégis. Mint amikor sorsjegyet veszünk, de már előre mondogatjuk, úgyse fog nyerni, én tudom.

Múltak az évek. A háborús helyzetnek is vége lett valami békekötéssel. Földjük visszakerült az anyaországhoz. Ekkor már tíz évnél is több telt el fia távozása óta. Tavasszal volt a tíz év. Nyáron lett vége a háborúnak. Lassan hidegebbek lettek az éjszakák, közeledett az ősz.

(folytatjuk)

DOMBI JÁNOSNÉ

A BÍRÓ MEG A FIA

Egy olyan faluban, ahol jó emberek laktak, a bíró is jó ember volt. Szerették, megbecsülték. Isten nem adott több gyermeket neki, csak egy fiút. Ő nevelte mert felesége fiatalon meghalt. Sokat volt az apjával, látta mi a teendője, hogy intézi a falu ügyes-bajos dolgait.

— Édesapám után had legyen én a bíró — kérte egyszer az apját.

— Nem úgy van az fiam. Nálunk a falu népe mondja meg ki legyen a bíró.

— Mit kell hozzá tennem, hogy engem válasszanak?

— Tanulj ki egy mesterséget előbb, s azután törd a fejed ilyesmin fiacskám! Egyet azonban mondhatok: majd, ha megetetsz engem, felöltöztetsz engem és meglátogatsz engem, akkor talán téged választanak.

Nem értett ebből egy szót sem a fiú. Talán annyit, hogy tanuljon ki egy mesterséget. Kovács lett. Ügyes, szorgalmas kovács. Jószívű is, mint abban a faluban mindenki. Meg is nősült és gyermekei is születtek szép számmal. Így aztán sohasem lettek valami gazdagok.

Egyszer érkezett egy rongyos koldus a faluba. A bíróhoz ment, hogy segítsen rajta. Az pedig elküldte a kovácshoz. El is ment. Azok szívesen fogadták. Megvendégelték, ruhát is adtak neki, tarisznyáját megtöltötték, úgy bocsátották útjára.

A szomszéd faluban élt egy lusta ember. Azt gondolta magában, ő is bekopog a jószívű kovácshoz. Vele is nagyon barátságosan bántak. A lusta ember panaszkodott, hogy nincs hol aludnia. Elszállásolták éjszakára. Az pedig összeszedte a házból az értékes holmikát és reggelre már csak hült helye volt.

Elkeseredett a kovács. Elment az apjához tanácsot kérni mitévő legyen. Azt a tanácsot adta az apja, hogy várjon kis ideig, majd megoldódik a dolog.

Úgy oldódott meg, hogy a tolvajnak nem volt elég, hogy a kovácsékat kirabolta, másokhoz is bekéretőzött, míg egyszer megfogták és börtönbe csukták. Ott aztán dolgoztatták keményen, enni pedig alig kapott.

Meghallotta a kovács és megsajnálta. Elment meglátogatta, vitt neki mindenféle jó ennivalót, meleg takarót. Nagyon meglepődött a tolvaj. Banni kezdte amit tett. Bocsánatot kért a kovácstól. Látszott rajta, hogy igazán bántja a régi viselkedése. A kovács azt gondolta segít még egyszer rajta. Megígérte neki, hogy felfogadja maga mellé, kitanulhatja a kovácsmesterséget. Ki is tanulta és becsületes ember lett belőle.

Megöregedett a bíró. Újat kellett választani. A falu népe a kovácsot választotta.

Ők magukhoz fogadták az öreg bírót és öreg napjaiban szeretettel gondozták.

Egyszer eszébe jutott a kovácsnak, mit mondott neki apja mikor annyira szeretett volna bíró lenni. Odament hozzá és mondja neki:

— Édesapám nem is kellett kendet, ruháznom, etetnem, meglátogatnom, mégis engem választottak bírónak a faluban.

— Dehogynem fiam. Tudod a bíró mindenki baját magáénak érzi. Így mikor megetted a koldust, ruhát adtál neki, vagy meglátogattad azt a szomszéd falubeli tolvajt, azokat nekem is csináltad. Mindenki becsül ezekért a tetteidért, azért volt bizalmuk benned.

— Ha ez így van, akkor nagyon fogok igyekezni, hogy senkinek ne ártsak, hanem hasznára legyen azoknak, akik ennyire megbíztak bennem.

1992. július 24. és július 31. Remete-nap